

Az igazság védelmében

Ki volt Imrédy Béla?

A minap a Kuruc.infón is megjelent Naftali Kraus szenilis zsidó fajvédő legújabb blog-bejegyzése, amelyben az „elveszett gyerek” megkerülése fölötti örömeiben az alábbi elgondolkodtató kijelentést teszi: „Még él az idősebbek emlékezetében az Imrédy precedens, amikor a londoni Times kinevette Magyarországot, amely egy király nélküli királyság, melynek vezetője egy tengernélküli tengernagy és legnagyobb antiszemita – Imrédy Béla – egy zsidó.”

– teljes terjedelemben a 2. és 6. oldalon –

Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja
Lapunk – minden üldöztetés ellenére, utolsó erejéig – támogatja és támogatni fogja a székely önrendelkezés ügyét!!!

XXIII. évfolyam • Időszak: 2012. augusztus 25. – 2012. szeptember 7. **2012 18.**
Megjelenik kéthetente – 16 oldalon • Ára: 2,50 új lej

Az Európai Idő ténylegesen független lap. Nem támogatja sem a Soros Alapítvány, sem sajtóalapítványok, sem a magyar, sem a román kormány – semmilyen más állami vagy civil (társadalmi) szerveződés, intézmény, párt, érdekcsoport vagy tehetős polgár, sem rokon, sem ismerős vagy barát. Egyetlen támaszuk az Olvasó, s akinek kezében a sorsunk: az Isten.

A Volt egyszer, hol nem volt két változatáról

A mesének ugyanis két változata van. A mai olvasók számára legismertebb változat így folytatódik, hogy „... volt egyszer egy ember. Szakáll volt, kender! Fölmászott a fára, leesett a sárba. Két kutya húzta, a harmadik nyúzta. Pista bácsi kacagta, Sári néni siratta!”

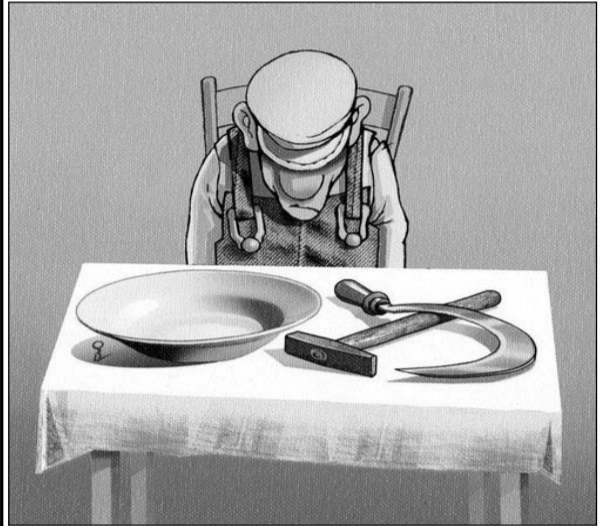
Egyike a népköltészeti remekműveknek, amelyet nem feledhetek zsenge gyermekkorom óta. Amiatt jutott ősi népmeséink kezdősora az eszembe, mert rájöttem, sok-sok nemzettársammal, sőt: embertársammal együtt (pedig senkivel nem „egyeztettem” előzőleg), hogy a mesék átírásával világokat lehet átírni, az emberekkel elhitetni azt, hogy a jó az rossz, illetve a rossz – az jó!

Mert hogyan is folytatódott valamikor a 19. század elején a mese? Hát úgy, hogy: „... volt egyszer egy szegény favágó.” Vagy: volt egyszer egy szegény parasztember. Vagy: volt egyszer egy király, akinek három fia volt, és a királyfiak közül kettő rossz volt, de a legkisebb jó volt. És ez a favágó a mese végén sikeresen kivágja a fáját, elnyeri a hercegnő szívét és kezét, sok-sok gyermeke lesz, akik vele együtt élnek, amíg meg nem halnak! Vagy: a kis királyfi gonosz testvérei ármánykodása ellenére kitart amellett, hogy a legjobb jónak lenni, és elnyeri a jó jutalmát – a létszükséglet biztonságát, a megmenett világot maga köré, és a maga egyszerűségében már nem is királyfiként, hanem az én, a te, az Ön, a Kegyed képében biztonsággal uralja és irányítja, de egyben szolgálja is a világot, a maga és alattvalói, sőt, az uralkodást elvett testvérei javára is.

Mert a biztosan viszonylag újabb keletű mondóka

– miszerint az embernek a szakállja kenderből volt – és fára mászván, leesett a sárba, ahonnan kutyák húzták-nyúzták – arról szól, hogy nem minden ember felkapaszkodása dicsőség, amint azt a „felkapaszkodott” szavunk egyszerűen, félreérthetetlenül megítéli. A „felkapaszkodott” azt jelenti, hogy érdemtelenül, jogtalanul fölmászott, kijátszotta a fölkapaszkodás szabályait, rosszindulatú, rosszhiszemű fölkapaszkodásával a közösség fölé emelkedik, és mégsem emelkedett, mégsem nagy, hanem látszatnagysága és -emelkedettsége mögött éppen a kisszerűség, sőt, éppen az alávalóság tulajdonságát bírja. Emiatt szól a mondóka arról, hogy a szakállja: kender. Azaz nem igazi szakáll, hanem álszakáll, nem áll-szakáll. Közönséges kenderből, azaz gatyá- és ing alapanyagából, a megtévesztés szándékával, valódi arcának, valódi énjének elfedése céljából, saját emberi arcát elcsúfítva, a magához hasonló lények megtévesztése céljából az eleve hasznos, jó kender hamisságra, gonoszságra használja. Nos, ezért húzza a két kutya, a harmadik nyúzza, mert azokat nem lehet becsapni. A kutya tudja, hogy a kender az kender, és a kenderszakállú ember az nem jó, mert olyan ember nincs. A kutyát azért is adta az Úr háziállatunkul, hogy legyen egy olyan lény, aki csak a szépet és a jót értse hamisítatlanul az ember gonoszságra is használható sok-sok okoskodásából. A kutya emberiségesen reagál az emberi szóra és gesztusokra, és szélsőséges elutasítással, vadállati hitelességgel a hamisságra, a titkolni próbált gonoszságra.

(folytatása a 3.. oldalon)

Botor zsidók, ostoba Jobbikosok

A zsidó focicsapat, miután kihahotázta magát a holocauston a zsinagógában, hazarepült Izraelbe, ahol már a reptéren végtelemül pofátlan módon azt hazudta a főnökük, hogy a csapat Budapesten nem volt biztonságban. A budapesti rendőrségi szóvivő pedig azt mondta, hogy semmilyen veszély nem fenyegette a focistákat. Talán nem fog a Haarec antiszemita névezni, ha azt mondom, hogy én inkább a budapesti rendőrségi szóvivőnek hiszek... És ez nem az első és nem is az utolsó eset... mármint, hogy nem a zsidónak hiszek.

– teljes terjedelemben a 3. oldalon! –

• 2. oldal:

Ki volt Imrédy Béla?

• 3. oldal:

Stoffán György: Délibáb-ünnep

• 4. oldal:

Színek az otthonunkban

• 5. oldal:

Női sorsok: Dilemma

• 6. oldal:

Rendhagyó ünnepi ima a Nagyboldogasszonyhoz

• 7-10. oldal:

23 tévéadó műsora

• 11. oldal:

A magyar nép kialakulásának története – 10. rész

12. oldal:

Byron Katie munkamódszere

• 13. oldal:

Az erotika iskolája

• 14. oldal:

Szabdkőművesség a mai Magyarországon

• 15. oldal:

Humor, játék, rejtvény

• 16. oldal:

A kalcium és a prosztatarák